

[Rytter.]

godt som jeg, men jeg kan alligevel ikke nægte mig med Formandens Tilladelse at citere den (*Justitsministeren* [Steincke]: Jeg kan den udenad!). Som jeg har sagt før: naar jeg taler her, er det ikke alene til Ministeren, for det er tit overflødigt og hjælper ikke, men det er ogsaa til Ministerens Meningsfæller, som jeg haaber at kunne omvende. I Loven af 2. Februar 1866 staar udtrykkeligt:

„Den, der i en ham vedkommende Sag har indgivet Ansøgning til Embedsmænd eller kommunale Autoriteter eller Klage over disse, skal, naar Ansøgningen ikke bevilges, eller Klagen ikke tages til følge, paa Forlangende være berettiget til eengang at erholde Afskrift af den eller de i Sagen afgivne Erklæringer, eller Lejlighed til at tage Afskrift af Samme“. Den højtærede Minister vil ikke kunne komme uden om det.

Nu sagde den højtærede Minister — jeg lagde Mærke til, at den højtærede Minister som sædvanlig bevægede sig med Elegance —: Vi har lige haft et Tilfælde i Justitsministeriet, hvor en Mand kom og forlangte en Udskrift; vi tog Sagen op til Behandling, og vi nægtede ham denne Udskrift. Ministeren føjede til, yderst stille, saa at kun de helt opmærksomme Tilhørere — dertil hørte jeg i det foreliggende Tilfælde — hørte det: Det kunde vi gøre, for Manden var udskrevet. Men det interessante, det, vi kæmper om her, er jo de Tilfælde, hvor Manden *ikke* er udskrevet. Derfor, højtærede Hr. Justitsminister, er det Argument, som i Ministerens første Foredrag var Hovedpunktet, nemlig at disse Udskrifter af Hensyn til Lægerne ikke skulde kunne udleveres til vedkommende, forkert, jfr. Loven af 2. Februar 1866, som desværre gælder paa alle Omraader. Jeg er enig med den højtærede Justitsminister i, at der er visse Omraader, hvor det vilde være godt at faa den begrænset, og det haaber jeg, vi kan enes om, men det kan aldrig blive i Tilfælde, hvor det drejer sig om personlige Rettigheder, hvor Indespærring skal forhindres.

Paa Ministerens Udtalelser forstod jeg, at Ministeren principielt var Tilhænger af, at disse Sager kom frem for Domstolene. Jeg haaber derfor, at Ministeren vil stille

sig elskværdigt, hvis der fra de Konservatives og Venstres Side skulde komme Forslag i den Retning.

C. J. F. Sven: Ligesom den ærede sidste Taler opfattede ogsaa jeg den højtærede Justitsministers første Udtalelser her i Salen saaledes, at principielt ansaa den højtærede Minister det for rigtigt, at Domstolene var sidste Instans i Sager af den Art, vi her taler om. Da jeg før havde Ordet, udviklede jeg dette, og den højtærede Minister har ikke modsagt mig i denne Antagelse, og derfor trøster jeg mig til fremdeles at tro, at den højtærede Minister i Virkeligheden principielt er enig med os, men kun har ladet sig bøje af disse Lægeargumenter. Derfor kan jeg, for saa vidt angaar det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup), henvise til den højtærede Justitsministers principielle Indstilling, som formentlig i nogen Grad maa forklare det paagældende Medlem, at vore Anskuelser dog ikke er saa fuldstændig barokke, som det ærede Medlem vilde give Udtryk for, idet han udtalte, at det ligefrem vilde være en Ulykke, hvis Domstolene fik det sidste Ord. Jeg er naturligvis enig med det ærede Medlem i, at man ikke kan lade de raske undgælde for de syge, men det, der er Spørgsmaalet her som overalt i Livet, er jo at afveje de krydsende Hensyn. Der spørges om vi raske eller de raske, for hvem tør sige, at han er rask i aandelig Henseende... (*C. F. Sørensen*: Nej, saamænd!). Nej, erfaren Mand er god at gæste. Man maa altsaa foretage en Afvejelse, og denne Afvejelse fører for mit Vedkommende til, at de Ulemper, det betyder for de raske, at man lader den endelige Afgørelse af disse Sager henlægge til Domstolene, maa de finde sig i, for de syge er jo dog ogsaa Mennesker. Man staar virkelig og tror til syvende og sidst, at de Individier, der i Forvejen er ramt af den Ulykke at være sindssyge, maa finde sig i at faa frakendt deres almindelige borgerlige menneskelige Rettigheder.

Det ærede 4de tingvalgte Medlem (A. Johansen) nævnte et Tilfælde, hvor en Mand var udskrevet fra et Sindssygehospital, og hvor han var Skyld i, at hans Hjem og hans stakkels Hustru kom i forfærdelige Vanskeligheder, idet han gik rundt og